

Geen ouderschap

Voor mijn onderzoek naar jongeren en *social media* liep ik twee weken mee met een derde klas van een middelbare school. Al snel vroeg een van de leerlingen of ik kinderen had. Ik vertelde hem dat dat niet het geval was. "Nog niet?" reageerde hij. Toen ik zei dat het überhaupt niet in de planning zit, vroeg hij verbaasd: "Maar je bent toch getrouwd?" Onvoorstelbaar vond hij het, dat iemand van 31, getrouwd nota bene, geen kinderen wilde.

Maar niet alleen jongeren vinden het gek dat ik geen kinderen wil. Ook volwassenen reageren nog vaak met ongeloof. Sommigen denken dat het aan mijn leeftijd ligt en menen meewarig: "Dat komt nog wel." Anderen nemen mijn wens serieuzer en vragen waarom ik het niet zie zitten. De afgelopen jaren heb ik vaak over die vraag nagedacht. Tijd tekort? Het is maar waar je je prioriteiten legt. Kinderen vervelend? Nee, ik ben gek op andermans kinderen. Geen vertrouwen in mijn relatie? Absoluut geen sprake van. Geldgebrek? Miljonair ben ik niet, maar een kind zou ik van mijn salaris best kunnen onderhouden. Hoe ik ook mijn best deed, ik vond geen antwoord op de vraag.

Maar ook de vraag waarom ik wel kinderen zou willen, moest ik onbeantwoord laten. Ik ben gelukkig met mijn leven en zou het niet anders willen dan hoe het nu is. De mythische 'oerdrang' om moeder te worden is me totaal onbekend. Deze realisatie werkte verhelderend: waarom gaan 'we' er eigenlijk van uit dat iedereen in principe kinderen wil en moet je je verantwoorden als je ze niet wilt? Ik zou willen pleiten voor het omgekeerde: laten we als uitgangspunt nemen dat niemand voor kinderen zou moeten kiezen, tenzij je daar goede redenen voor hebt. Het zou de wereld voor kinderen en ouders een stuk fijner maken, evenals voor de gewenst kinderlozen.

Marijke Naezer